

og der vil intet være at erindre mod en Henstilling i saa Henseende, saafremt eller naar den fremsættes.

IV. *Neutralitetstraktater.* De Forenede Stater har ikke modtaget nøjagtig Oplysning om, til hvilke Traktater Frankrig sigter, og kan derfor ikke drøfte deres enkelte Bestemmelser. Det er imidlertid ikke urimeligt at antage, at Forbindelserne mellem Frankrig og de Stater, hvis Neutralitet det har garanteret, er tilstrækkelig nære og intime til, at de vil gøre det muligt for Frankrig at formaa saadanne Stater til i rette Tid at tiltræde den Traktat mod Krigen, som er foreslaaet af de Forenede Stater. I saa Fald vil ingen Stat, som har tiltraadt Traktaten mod Krigen, kunne angribe de neutraliserede Stater uden at krænke Traktaten og derved uden videre fritage Frankrig og de andre Magter, lige overfor den traktatbrydende Stat, for Forpligtelserne i Traktaten mod Krigen. Hvis den neutraliserede Stat bliver angrebet af en Stat, som ikke er Part i Traktaten mod Krigen, vil sidstnævnte Traktat naturligvis ikke gælde, og Frankrig vil blive lige saa frit stillet til at gaa frem i Henhold til de Traktater, som garanterer Neutraliteten, som om det ikke var Deltager i Traktaten mod Krigen. Det er derfor vanskeligt at forstaa, hvorledes Traktater, som garanterer Neutralitet, kan anses for nødvendigvis at forhindre Frankrig eller nogen anden Stat fra at slutte sig til en mangesidet Traktat gaaende ud paa Afkald paa Krig.

V. *Forholdet til en traktatbrydende Stat.* Som jeg allerede har fremhævet, kan der retlig set ikke være Tvivl om, at en Krænkelse af den mangesidede Traktat mod Krigen derved, at en af dens Parter griber til Krig, uden videre frigør de andre Parter fra deres Forpligtelser lige overfor den traktatbrydende Stat. Nogen udtrykkelig Anerkendelse af denne Retsgrundsætning er ganske unødvendig.

VI. *Universalitet.* Det har fra Begyndelsen af været de Forenede Staters Haab, at den af samme foreslaaede mangesidede Traktat mod Krigen skulde faa en verdensomspændende Anvendelse, og dertil sigtende Forslag er derfor fremsat i det Udkast, som blev forelagt de andre Regeringer den 13. April. Ud fra et praktisk Synspunkt er det imidlertid klart, at man bør foretrække ikke at opsætte Ikrafttrædelsen af Traktaten mod Krigen, indtil alle Nationer i Verden kan give Teksten til en saadan Traktat deres Tilslutning og drage Omsorg for, at den bliver ratificeret. En Stat, der er saaledes beliggende, at den ikke udgør nogen Trusel for Verdensfreden, kan muligvis af en eller anden Grund modsætte sig Tilslutningen eller forhale Ratifikationen paa en saadan Maade, at den kunde tilintetgøre alle de andre Magters Bestræbelser. Det er desuden i høj Grad usandsynligt, at en Traktat af en saadan Art, at den er acceptabel for den britiske, franske, italienske og japanske Regering saavel som for de Forenede Stater, ikke ligeledes skulde være acceptabel for de fleste eller rettere for alle andre Magter i Verden. Men selv om det ikke skulde være Tilfældet, vilde Ikrafttrædelsen af en effektiv Traktat mod Krigen mellem de ovennævnte 6 Magter, og deres Overholdelse deraf, blive en virkelig Garanti mod en ny Verdenskrig. Alene dette vilde være en umaadelig Tjeneste mod Menneskeheden, og de Forenede Stater er ikke til Sinds at sætte den heldige Gennemførelse af det Forslag, de har fremsat, paa Spil derved, at de gør Traktatens Ikrafttræden betinget af en forudgaaende Antagelse af alle eller næsten alle Stater i Verden.“

Udenrigsministeriet vedlægger en Tryksag „The General Pact for the Renunciation of War“, der bl. a. indeholder det Noteskifte mellem de Forenede Staters Regering og de oprindelige Signatarmagter, der er gaaet forud for Traktatens Undertegnelse den 27. August 1928.

ad 2) Udenrigsministeriet finder, at de af de Forenede Staters Udenrigsminister i Noten af 23. Juni 1928 fremsatte Fortolkninger, som ovenfor er gengivet under I.—VI., i det hele er rigtige. Da de andre oprindelige Signatarmagter ogsaa har givet deres Tilslutning til disse Fortolkninger, falder Udenrigsministeriets Opfattelse paa disse Punkter altsaa sammen med de oprindelige Signatarmagters. Med Hensyn til Nødværgeretten maa der efter Udenrigsministeriets Formening lægges Vægt paa den Kendsgerning, at Kellogg-Pagten ikke udtrykkelig hjemler nogen Ret til Nødværge eller Selvforsvar. Den underforstaar denne Ret kun i det Omfang, hvori den altid maa underforstaas som begrundet i Forholdets Natur. Man kan derfor efter Udenrigsministeriets Formening ikke fortolke Kellogg-Pagten saaledes, at